SORIN CERIN

STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Statuile vivante ale absurdului – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Statuile vivante ale absurdului : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-078-6

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-078-6

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

56. Într-o cu totul altă Lume
57. Și noi suntem Statui Vivante
58. Vitrine
59. Nechemat de Nimeni
60. Pe Zebrele de Trecere ale Binelui și Răului
61. Pentru a le duce mai departe
62. Pe bulevardele largi ale Durerii
63. Ne prelingem
64. Asudă pe obrajii plini de igrasie ale Răspunsurilor
65. Ne leagă cu șireturile Durerii
66. Cheia tuturor Paradoxurilor
67. Reclamă insistentă
68. Părul încâlcit de Destin al Clipelor accidentate
69. Strigătul surd al Durerilor Nașterii Deșertăciunii
70. În Genunchii roși ai Milei
71. Datoare vândute
72. Îmbrăcăm Suferințele la modă ale Lumii
73. Ne-a întrupat în Țărâna de plumb a Disperării
74. Pe Sicriele Speranțelor
75. Zac strivite
76. Sunt acum

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

1) Balanța Încrederii

Aripile răvășite ale Cuvintelor,
tremură sub asfaltul negru al Uitării,
prăbușit pe terasele Privirilor
unde Gândurile își beau cafeaua de dimineață,
pierzându-se abătute, pe drumurile fără de întoarcere, ale Eternităților de Clipe,
care se scurg în șuvoaie de Întrebări,
ce nu vor primi niciodată Răspunsuri,
pe talerele de plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce-și atârnă greutatea Înțelesurilor,
strivind Balanța Încrederii, în propriul Sine,
ale Speranțelor, ce au ajuns ale Nimănui.

2) Ne întemnițează Sufletele

Zidurile Veșmintelor Nepăsării,
sunt îmbrăcate de Ochii de Cer,
din ce în ce mai mulți,
pustii și surzi,
care își îndreaptă, Privirile pierdute, la Zarurile Timpului,

către Nicăieri,
strigând mut, către mănăstirile de Cuvinte,
pe care le-ar dori alături,
de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
care nu este și nu a fost niciodată al nostru,
ci numai al Iluziilor Vieții și Morții,
care ne întemnițează Sufletele,
în închisorile Trupurilor.

3) Moartea moare odată cu Ființa

Moartea moare odată cu Ființa,
primită în dar, de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne încătușa Visele Nemuririi,
din care provenim,
cu răceala și cruzimea,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au frânt aripile Destinului astral,
aruncându-ne în Mocirla Întrupării,
din care ori de câte ori, încercăm să ne ridicăm,
suntem loviți cu tunetele și fulgerele,
Deșertăciunii și Absurdului,
unei Lumi a Păcatelor Originare,
ce ne permit doar Visele,
care nu ne pot ajuta,
la evadarea din noi înșine,

și ne forțează să credem,
că odată cu Moartea, moare și Ființa noastră.

4) Voia Evenimentului Primordial

N-am înțeles niciodată,
Iluziile Vieții și Morții,
de ce ne-au aruncat, doar resturi de Cuvinte putrezite,
care să ne hrănească sărăcia Sufletelor,
strivite amarnic, în pălmile bătătorite de Suferințe, ale Destinelor,
pe care le întindem umili,
către Nesfârșirea Ferestrelor de Cer,
din care provenim, fiind dezgustați de această Lume a Ororilor,
Non-Sensurilor Existenței,
de care nu putem scăpa,
decât dezbrăcând mantia Ființei de Țărână,
în care trăim,
pentru a o înlocui,
cu Ființa de Lumină,
din care am fost răpiți,
cu Voia Evenimentului Primordial,
al Spargerii Totului,
care este Adevăratul Dumnezeu.

5) La gâturile noastre de lebede căntâtoare

Omul este o Ființă a Uitării,
răstignită pe Inima de Jar a Iubirii,
din care Iluziile Vieții și Morții,
ne fac talismane de Suferințe,
pe care să le purtăm,
la gâturile noastre de lebede căntâtoare,
de fiecare dată,
când intrăm în Catedralele Păcatelor Originare,
pentru a ne închina,
Non-Sensurilor Existenței,
a căror sălbăticie și cruzime o respirăm,
pe străzile pustii ale Viselor,
îmbrăcate cât mai gros cu Deșertăciune,
pentru a nu răci, pe Frigul, de pe buzele secate ale
Cuvintelor,
Nimănui.

6) Sunt trecute întotdeauna cu vederea

Viața este înainte de toate,
o înșiruire de amăgiri încântătoare,
care se zbat prin pustiurile Conștiinței,
să scoată Apa mudară a Durerii,
din Fântâna Regretelor,

care ne sunt turnate, în cănile de pustiu ale Nemerniciei,
Păcatelor Originare,
care ne servesc porția de Libertate,
numai după gustul și dorințele,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror orgii criminale, sunt trecute întotdeauna cu vederea.

7) Într-o tăcere mormântală

Atunci când sosesc,
Păsările Viselor călătoare,
începe să ningă cu aripile frânte ale Durerilor,
ce împânzesc Orizonturile oarbe ale Speranțelor,
pe care vor să ni se așeze,
Zilele Goale,
asediate de corbii mari și negri,
ai cortegiilor funerare de Clipe,
ce urmează într-o tăcere mormântală,
strigătele mute și deznădăjduite,
ale Singurătăților,
care ne înveșmântă,
venele însângerate ale Răsăriturilor Nimănui,
spălate de genele defecte ale Străbunilor,
Păcatelor Originare,
care ne vor felia Cerul fiecărui Cuvânt,
în firimituri de Înțelesuri,

pe care să ni le servească cu zgârcenie,
Iluziilor Vieții și Morții.

8) Moartea ce moare odată cu Ființa Durerii din noi

Plumbul Întunericului, se așează greu și amenințător,
peste Orbirea Viselor,
ale căror aripi cad surd,
peste cearcănele Prăpăstiilor adânci, ale Ochilor de Cer,
peste care se închid, Pleoapele pierdute spre Nicăieri,
ale Simțămintelor,
alungate de Cimitirele de Cuvinte,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale unor Zile Goale,
care-și etalează ușurințele Patimilor,
în Privirile lascive ale Plăcerilor,
care ne amăgesc,
arătându-și doar fețele vopsite, în culorile vii ale Fericirii
Păcatelor Originare,
pe Tărâmurile cărora ne-am născut,
Moartea,
ce moare odată cu Ființa,
Durerii din noi.

9) Absurdul și Deșertăciunea Zorilor însângerați

Garduri din Orizonturi,
ce nu pot fi atinse,
de trupurile zămislite din Păcatele Originare,
născute de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne înteți cu ele,
Focul Durerii,
la care trebuie să ne ardem,
întreaga Existență a Non-Sensurilor,
ce hrănesc Absurdul și Deșertăciunea,
Zorilor însângerați,
ai Genelor bolnave,
pogorâte din Umilința Străbunilor,
ce-au fost deposedați,
de propriul lor Sine,
pentru a putea fi aruncați, în Prăpăstiile adânci și reci,
ale Uitării, ce s-a așternut,
pe fruntea ridată a Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii.

10) Supusă celor mai groaznice cazne

A început să ningă,
cu Petalele Zorilor,
spulberate de Vânturile Deznădejdii,
care suflă spre Zările Întunecate,
ale Singurătății,
din care suntem obligați,
să ne clădim, Catedrale de Umilințe,
în genunchii cărora să ne prosternăm,
înaintea Păcatelor Originare,
pline de resentimente criminale,
pe tot ce poate însemna, Condiție Umană,
ce trebuie neapărat,
supusă celor mai groaznice cazne,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

11) Atunci când privim spectacolul amar

Părăsiți de noi înșine,
alergăm printre Sacrificiile Zodiilor,
unui Tărâm al Coșmarelor,
care ne împovărează, cu Frigul de pe buzele Prăpăstiilor,
aruncați în Golul deznădăjduit al Zilelor,

fără să mai atingem vreodată, ultima picătură, de Iluzie a Vieții și Morții,
ce pare că nu se mai termină,
atunci când privim,
spectacolul amar,
al Măștilor mincinoase ale Fericirii,
pe care am fost obligați să le purtăm,
de către Non-Sensurile unei Existențe,
a Nimănui.

12) Care pretinde fals că este esența acesteia

Fiecare dintre noi,
ne naștem, pentru a juca într-un spectacol al Umbrelor,
ce clădesc Paradisul Infernului, acestei Umilințe, a Întrupării, în Mocirla Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem obligați să o lustruim,
cu Suferințele,
primite în dar,
de la Stelele căzătoare, ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au îmbrăcat, în Destinele orfane de noi înșine,
cei a căror Stea ,
era Nemurirea unei Iubiri,
ce ne-a fost furată, tocmai de către Creatorul Greșelilor,
și al Păcatelor Originare,
care pretinde fals,
că este esența acesteia.

13) Statui Vivante

Gânduri înghețate,
prin Urmele pustii,
ale unor Greșeli ale Creației,
sunt jucate la zarurile Durerii,
de către Timpul criminal,
al Iluziilor Vieții și Morții,
fără de care acestea, nu și-ar putea etala,
Non-Sensurile propriilor Existențe,
din care ne-au sculptat, Întrupările în Țărâna Suferinței,
pentru a deveni,
Statui Vivante,
pe umerii prăfuiți,
de stelele căzătoare,
ale Deșertăciunilor și Absurdului,
Coșmarurilor, pierdute în Răsăriturile,
Singurătății.

14) Teatru Absurd

Cearcăne adânci și stranii,
străjuiesc Statuile Vivante,
ale Suferințelor,
ce sunt obligate să joace,
rolurile Destinelor,

pe scenele cu scândurile Viselor putrezite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde Gongul de început și de final,
al pieselor ruginite de Teatru Absurd,
unde de fiecare dată,
Moartea moare odată cu Ființa,
îl dau Strigătele mute ale Durerilor,
din sălile de naștere,
a Non-Sensurilor Existenței,
ce vor avea un traseu,
unde Zilele Goale,
vor presăra spinii Speranțelor deșarte,
sub Pașii de lut ai Întrupărilor, în Ființa însetată de
Orizonturile Iubirilor,
care-i vor fi turnate,
în cănile de pustiu,
ale Zâmbetelor încleștate,
printre Mormintele Cuvintelor de ceară,
care se topesc mereu,
sub streașinile Lacrimilor Viselor neîmplinte.

15) Statuile Vivante ale Absurdului

De fiecare dată,
atunci când deschidem sertarele Groazei,
din încăperile întunecate,
ale Genelor Străbunilor noștri,

în Suferințe,
ascunse printre Apusurile însângerate,
pe care le rănim de fiecare dată,
cu Păcatele Originare ale Cuvintelor,
ce nu vor să accepte,
Iluziile Vieții și Morții,
atunci când văd cum suntem transformați,
în sclavii Zidurilor masive de Cer,
pe ale căror Ferestre de Nesfârșire,
în loc să primim Lumina Divină a Iubirii,
suntem serviți cu câte o cană de pustiu,
plină cu Clipe ucise,
care ne transfromă, în Statuile Vivante ale Absurdului,
ce traversează în fiecare Dimineață,
Zebra Uitării,
în drumul nostru, către Moarte.

16) Glorie deșartă

Ne-am născut Statui Vivante,
ca să arătăm de fiecare dată,
Ora Exactă a Suferințelor,
pe bulevardele pustii ale Indiferenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror colți veninoși,
mușcă adânc, din carnea Eternităților de Clipe,
pentru a le lăsa mai apoi să moară,

în brațele descompuse ale Timpului,
care-și mai face un semn pe răbojul,
Non-Sensurilor Existenței sale,
prin sculptarea feței neîngrijite, a Gloriei deșarte,
ce dorește să o obțină,
pentru a ne înfrânge,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ajungând la concluzia,
că Totul este în zadar.

17) Nu pot să le pansez

Alerg prin aglomerația, Statuilor Vivante ale Absurdului,
ale căror Piviri reci și încremenite, mă scrutează,
până când încep să patinez pe gheața lor,
amintindu-mi, clinchetul cănilor de pustiu,
pline cu Vise deșarte,
pe care le sorb,
pierdut adeseori în Inima de Cer, a Străinului
Subconștient,
al Iubirii,
ale cărui Răsărituri însângerate, de rănile adânci ale
Singurătății,
nu pot să le pansez,
oricât de mult mi-aș dori.

18) Absolut absolut și iar absolut

Atunci când am întrebat stelele,
cine suntem de fapt?

Mi-au arătat, Statuile Vivante ale Absurdului,
ce schimbau pozițiile Lacrimilor de Cer,
ale Norilor Ființei, din Cuvintele descompuse,
ale căror Vise, se mistuie și acum,
de greutatea Eternităților de Clipe,
sculptate din piatra amară, a Singurătății,
în care se reflectă chipul tău,
Iubire.

Pe urmă n-am mai fost în stare,
să mai întreb absolut nimic,
precum Adevărul Absolut,
într-o Lume absolută,
a Deșertăciunii și Absurdului,
absolut.

Absolut absolut și iar absolut.

19) Să îmbrăcăm trupurile

Întreaga Existență a Non-Sensurilor,
acestei Lumi,
ne chinuim să îmbrăcăm trupurile,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
pe Sufletele noastre,
legănate în bătaia Vânturilor Disperării,
rătăcite prin străzile desfundate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ca să distrăm trecătorii, ce tocmai își traversează,
Timpul ce-și ucide,
Eternitățile Clipelor,
care se scurg inerte,
pe Zebrele descompuse,
ale Trecerilor definitive,
către Moarte,
vărsându-ne Sângele rece al Genelor,
izvorâte din Durerea Străbunilor, Păcatelor noastre
Originare.

20) Obligându-ne să trăim în cele din urmă

Visele transcendentale,
se surpă-n Prăpăstiile, unui Viitor al Nimănui,
antrenând în căderea lor, Statuile Vivante ale Absurdului,
regăsite în propriile noastre, Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
ce iau cele mai bizare poziții, pe străzile desfundate ale Destinelor,
care ne-au legat, Ochii de Cer ai Nemărginirii,
pentru a vedea,
numai în interiorul cănilor de pustiu, din care trebuie să ne bem,
Disperarea,
care ne vinde toate Eternitățile Clipelor,
unor Iubiri,
obligându-ne să trăim,
în cele din urmă,
doar Durerea surdă și mistuitoare,
a Singurătății de noi înșine.

21) Ființa Deșertăciunii

Ruguri de Libertăți, încinse de Întrebările, veșnic vii ale Durerii,
din care se înalță Fumurile Orgoliilor,
ce-și câștigă pâinea descompusă, a Compromisurilor,
din valurile Societăților de Consum,
carne de Clipe,
cât mai arse,
pentru a putea fi devorate, de către Destinele,
Iluziilor Vieții și Morții,
la porțile larg deschise ale Disperării,
servite de către, Statuile Vivante ale Absurdului,
în care ne întrupăm,
Ființa Deșertăciunii.

22) Goliciunea Zilelor Nimănui

Nori de Cuvinte,
rup Ferestrele de Cer,
cu greutatea mistuitoare a gravității lor,
ce cade,
ningând haotic cu Absurd, peste Fruntea ridată a Timpului,
aruncată în genunchii Păcatelor Originare,

pentru a fi măcinată,
la Moara Deșertăciunii, de brațele isterice, ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce vor scoate la maternitățile Durerii,
noi Statui Vivante ale Absurdului,
pentru a fi expuse,
în vitrinele de ceară,
ale Destinelor,
care se topesc neîntrerupt,
la Focul mistuitor, aprins de Goliciunea Zilelor,
Nimănui.

23) Pe sub ruinele Speranțelor

Ramuri uscate de Compromisuri,
lovesc Ferestrele lumânărilor de ceară, ale Întrupărilor,
topindu-le pe obrajii Destinului,
ale cărui străzi desfundate,
încă mai fac deliciul Zilelor Goale,
care se prostituează, pe la colțurile Anilor încărunțiți,
cu orice cană sărăcăcioasă de pustiu,
din care suntem obligați, să ne bem fierea amară, a Iluziilor Vieții și Morții,
pe sub ruinele Speranțelor,
copleșite de Zidurile masive,
ale Păcatelor Originare,
ce ne străjuiesc pe noi, Statuile Vivante ale Absurdului,

care ne jucăm fiecare în parte, piesa de teatru prost și josnic,
al cărei Repertoriu a fost ales cu grijă,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

24) Ne ducem tăcuți Destinele spre Moarte

Furtuni de Vise,
lovesc cu sălbăticie Cimitirele Clipelor,
în care le sunt înmormântate Speranțele, ucise pe la spate de către Deșertăciunea,
care nu poate fi trasă niciodată la răspundere,
pe Tărâmurile Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat Suferințele,
pentru a fi pe placul, Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Paradis,
este întreținut cu Infernul nostru,
cel de toate Zilele Goale,
pentru care Cănile de Pustiu,
nu se mai pot umple, nici măcar cu fierea amară, a Privirilor reci și indiferente,
ale Statuilor Vivante ale Absurdului,
pe umerii cărora ne ducem tăcuți, Destinele spre Moarte.

25) Fresce de Dureri

Fresce de Dureri,
semnate de cei doi artiști celebri, ai Infernului,
care sunt Timpul și Spațiul,
împânzesc pereții scorojiți, ai maternităților de Clipe,
unde ne naștem Întruparea,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
cu ajutorul cărora,
Destinele noastre, își vor juca piesele de teatru cinic,
scrise de Iluziile Vieții și Morții,
pe mesele întinse ale Deșertăciunilor,
pline cu tot felul de bunătăți,
ale artei Torturii,
cum ar fi,
Societate de Consum în sos de Colaps,
Ierarhie cu garnitură de Compromisuri,
Cimitire de Cuvinte rostite Iubirilor,
și multe altele.

26) Societatea Aglomerată și Alienată de Consum

Zodii de ceară care se topesc,
sub arșița de sfârșit de Lume,
a Plumbului topit, scurs din Norii de Amintiri,

ai Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne apasă fiecare Lacrimă, a Purității Adevărului Absolut,
a Străinului Subconștient,
până când cresc din ea,
Cimitire întregi de Cuvinte,
pe care să le bem din Cănile de Pustiu,
ale Conștiinței,
din ce în ce mai ciobită,
pe la colțurile Zilelor Goale,
prin care ne privesc, Cearcănele Ochilor de Cer,
atât de obosiți,
ale celorlalte Statui Vivante ale Absurdului,
alături de care formăm,
Societatea Aglomerată și Alienată de Consum,
unde ne pierdem Orizonturile Viselor,
prin buzunarele rupte,
ale Speranțelor deșarte.

27) Arta Deșertăciunii

Moartea moare odată cu Ființa, Statuilor Vivante ale Absurdului nostru,
încât nu vom mai fi siliți, să umplem străzile Destinelor,
cu tot felul de poziții bizare,

la care să se uite Timpul, satisfăcut de Arta
Deșertăciunii, pe care suntem capabili să o etalăm,
trecând prin cadavrele Clipelor,
ucise de trecerile noastre,
pe Zebrele compromise,
ale Greșelilor Creației.

28) Spre deliciul Timpului

Am fost întrupați,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
străjuite de Vitrinele murdare ale Destinelor,
pentru Distracția,
Iluziilor Vieții și Morții,
care găsesc un mod plăcut și cinic,
de petrecere a Timpului liber,
privind la pozițiile Suferințelor noastre,
care de care mai bizare și mai crude,
cu propriul Sine,
spre deliciul Timpului,
care ne păzește cu străşnicie Moartea,
pe care o purtăm în Suflete,
până când suntem obligați să o returnăm,
Non-Sensului Existenței,
odată cu pierderea Vieții,
întrucât și Moartea ne moare odată cu Ființa.

29) Pe care-l cunoaștem doar o singură dată

Statuile Vivante ale Absurdului,
întrupării noastre,
sunt prea oarbe să poată privi, Lumina Divină a Străinului Subconștient,
care vrea să le îmbrace,
în stelele Cuvintelor de dinainte de a fi Lumea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-și aminti cum arătam,
undeva-cândva, înainte de a ne întrupa,
așteptând momentul, când și Iluzia Morții,
va dispare odată cu Ființa,
numai prin Moartea,
care este unicul Adevăr Absolut,
al acestei Lumi,
pe care-l cunoaștem doar o singură dată,
atunci când murim.

30) Pe Zebra Deșertăciunii către Moarte

De când ne-au sosit, pe Tărâmurile Iluziilor Vieții și Morții,
Păcatele Originare,
am devenit actorii unui teatru de prost gust,

știind că se află aici,
ca să ne învinovățească,
tot pe noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care am fi dorit să știm, ce este cu adevărat Iubirea,
din care ne provin Amintirile Viitorului,
și nu doar să contabilizăm,
în numele nostru,
Greșelile Creației acestei Lumi a Nimănui,
în Vitrinele căreiea am fost puși,
spre amuzamentul copios al Suferinței,
care ne îmbrățișează călduros,
în fiecare Clipă, care o traversăm, pe Zebra Deșertăciunii,
către Moarte.

31) Întunericul Tărâmurilor Iluziilor Vieții și Morții

Zori descătușați de Noaptea Privirilor,
pierdute în Aglomerația de Vise oarbe,
care ne destăinuie,
Întunericul Tărâmurilor Iluziilor Vieții și Morții,
pe care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
suntem obligați să ne clădim,
Catedrale de Suferințe,
pentru a ni se împlini Blestemul,

care ne-a aruncat în groapa Păcatelor Originare,
rostit undeva-cândva,
de către Greșeala unei Creații,
care devenise geloasă,
pe Stelele Cuvintelor care ne îmbrăcau,
mantiile Sufletelor,
împlinite prin Nemurire și Lumină Divină,
să poată Iubi.

32) Prin Târgurile ieftine ale Deșertăciunii

Înecați în Oceanul Gândurilor transcendentale,
ale Greșelilor Creației,
care cer necontenit Eternității,
să fie iertate, de Blestemele și Durerile, Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au întrupat,
Sufletele Iubirii,
prin care respiram Nemurirea,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
ale căror corpuri suntem obligați să le purtăm,
prin Târgurile ieftine ale Deșertăciunii,
până când,
și Moartea,
ne va muri odată cu Ființa,
redevenind cei de dinaintea noastră.

33) Ne strivesc orice Urmă

Ghețuri de Vise transcendentale,
ale Zilelor zidite-n Destine,
ne frig cu Frigul indiferent,
al Iluziilor Vieții și Morții, trupurile de Statui Vivante ale Absurdului,
pentru a respira,
chiar și o frântură de Clipă,
aerul proaspăt al Nemuririi,
din Amintirile Viitorului,
ca să învățăm cu adevărat,
ce anume este Durerea,
izvorâtă din gratiile de plumb ale Timpului,
care ne strivesc orice Urmă, de a mai fi noi cei de dinainte,
de a se lăsa, Non-Sensurile acestei Existențe,
pe umerii Lacrimilor Cuvintelor noastre.

34) Drumurile prăfuite ale Stelelor Căzătoare

Petale de Lacrimi,
smulse de pe florile Sentimentelor noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
sunt duse de Vânturile Deznădejdii,

spre nicăieri,
brăzdând obrajii stafidiți,
ai Non-Sensurilor Existenței,
pe care se preling anevoios,
drumurile prăfuite ale Stelelor Căzătoare,
pe care ni le-au îmbrățișat Destinele,
pe trecerea Zebrei dintre Bine și Rău, către Moartea,
ce ne va muri odată cu Ființa.

35) Vitrinele sparte ale Iluziilor Vieții și Morții

E atât de mult gri,
pe plumbul Zilelor noastre,
încât până și Zorii lor,
ne apasă Urmele adânci,
ale Non-Sensurilor Existenței,
de Statui Vivante ale Absurdului,
care nu vor lăsa nimic altceva, în urma noastră,
decât Vitrinele sparte, ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am dus Suferința,
pe umerii Lacrimilor vărsate, de Singurătatea din noi înșine,
și cărora le vom dovedi, că suntem mai puternici decât ele,
tocmai folosind armele lor,
prin Moartea,
care ne va muri odată cu Ființa.

36) Vitrine josnice

Rugăciuni surde, închinate Icoanelor, Iluziilor Vieții și Morții,
ce-au devenit Vitrine josnice,
care fac reclame Suferințelor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
care sunt trupurile noastre,
aranjate în toate pozițiile sociale posibile,
pentru a atrage cât mai mulți, Ochi de Cer,
care să-și cheltuie, și cele căteva Clipe rămase fără de Nori,
pe toaletele Cuvintelor, cu care am fost îmbrăcați,
pentru a le vinde lor,
la sumele unor întregi Orizonturi,
pe care nu le vor mai putea cuprinde,
Niciodată.

37) Oferite cu cinism de Ierarhiile Deșertăciunii

Remușcări sordide,
se preling haotic, peste pereții scorojiți, ai Sufletelor noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
fiindcă am acceptat undeva-cândva,

să gustăm din fierea amară, a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-a obligat mai apoi, să stăm în pozițiile oferite cu cinism,
de Ierarhiile Deșertăciunii,
întreaga noastră Trecere, pe Zebra Binelui și Răului,
a Non-Sensurilor Existenței,
care ne duce inevitabil către Moartea,
care va muri odată cu Ființa.

38) Fiecare Stea

Fiecare Eternitate de Clipă, ucisă de Timp,
are propria ei Stea,
și fiecare Stea,
un Destin al nostru,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
o aruncă de pe Bolta Cuvântului Iubirii,
pe care stă agățată,
direct în prăpastia fără margini,
a Non-Sensurilor Existenței,
pentru a deveni Căzătoare,
și a se întrupa astfel, în Ființa, datoare către Moarte,
cu tot trupul, Statuilor Vivante ale Absurdului,
expuse în Vitrina Neșansei,
de către Deșertăciune.

39) Se lăfăie împreună cu Moartea

De ce ne-ai dat Doamne, numai Vitrine strălucitoare,
în care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
să fim îmbrăcate,
doar în ținutele pline de Sarcasm și Disperare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cusute cu ața albă a Neșansei,
după moda egocentrică, a Condiției Umane,
pe Tărâmul căreia,
Omul devine de fiecare dată, o fiară sângeroasă,
gata oricând să sfâșie carnea Banilor,
pentru a spori averile Deșertăciunii,
în care se lăfăie împreună cu Moartea,
ce o va duce în brațe,
până la sfârșitul Vieții.

40) Celebrele Măști cu nume de Fericire

Frunzele de laur,
prinse în coroane de Laude,
așezate pe frunțile reci și cadaverice,
ale Statuilor Vivante ale Absurdului, vor să atragă atenția,

prin Privirile pierdute dar zâmbitoare,
asupra Vitrinelor de lux,
unde Iluziile Vieții și Morții,
își vând ultima gamă, de Non-Sensuri ale Existenței,
oricărei Eternitate de Clipă,
care acceptă cum am făcut-o și noi, cei de dinainte de naștere,
să se sacrifice pentru plăcerea de a purta,
celebrele Măști cu nume de Fericire,
despre care se spune că ar fi croite, după ultima modă a Hazardului,
fără însă a se aminti,
că nu pot trăi,
în lipsa Fierei Amare, a Societății de Consum Deșertăciune,
care se poate bea, numai din cănile de pustiu, ale acestei Lumi a Nimănui.

41) Fără nici o rezervă

Zodii nefericite,
purtate de Statuile Vivante ale Absurdului, prin Vitrinele de lux,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
se aliniază tradițiilor, Societății de Consum,
de a verifica mereu,
Ora Exactă a Suferințelor,

care se identifică,
cu obiceiurile cinice,
ale Timpului,
ucigaș de Clipe,
ce-și poartă Zilele Goale,
prin fața Ochelarilor de cal,
ai Deșertăciunii,
pentru a afla, care dintre ele îi sunt pe plac,
Morții,
deși aceasta le alege de fiecare dată,
pe toate, fără nici o rezervă.

42) Ar dori să ne-o arate la față

Ce mână cinică, să fi avut cel care a pornit,
robinetul Durerilor acestei Lumi,
și care se mai crede și creatorul Iubirii,
vrând să se identifice cu aceasta,
dar pe care ne-o interzice,
cu toate că,
ar dori să ne-o arate la față, Străinul Subconștient,
ascuns, în Statuile trupurilor noastre Vivante, ale Absurdului,
pentru a ne arăta, ce înseamnă cu adevărat Iubirea,
despre care nu este lăsat să ne vorbească niciodată,
de către Iluziile Vieții și Morții,

proprietarele Vitrinelor unsuroase și murdare,
ce poartă numele de Societate de Consum, a cât mai multă Moarte.

43) Pe Zebra Binelui și Răului către Moarte

Rătăcit, printre Statuile Vivante ale Absurdului,
ale căror priviri nu le observ, de Vitrinele atât de strălucitoare,
ale Suferințelor,
încât Ochii de Cer,
ai Profunzimilor Iubirii,
nu se mai regăsesc,
în Palmele Gândurilor,
ce ar vrea să le cuprindă Goliciunea Zilelor,
care au devenit la modă,
printre Visele Iluziilor Vieții și Morții,
fiind vândute, la prețurile astronomice,
ale Deșertăciunii,
ce ne grăbește traversarea, pe Zebra Binelui și Răului,
către Moarte.

44) Nici măcar un singur Răspuns cât de neînsemnat

Oare câte stele am decojit,
de Înțelesurile Destinelor,
până când să ajungă aici,
Iluziile Vieții și Morții?,
să ne dea nouă,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
Cunoașterea de Sine,
a Suferințelor?,
pe care suntem nevoiți,
să le traversăm, Zebra Binelui și Răului,
în drumul nostru către Moartea,
ce ne va muri odată cu Ființa,
întrebându-ne, pentru întâia și ultima oară,
de ce toate acestea,
câte au fost și vor mai fi?,
fără să-și dea nici măcar, un singur Răspuns,
cât de neînsemnat,
atunci când au decis să privească, către Dumnezeul,
ce a creat Greșeala.

45) Pe care au alungat-o

Atunci când vom dispare,
din Vitrinele Iluziilor Vieții și Morții,
locul nostru va fi ocupat,
de Apusurile reci care ne însângerau, Genele abătute de Păcatele Originare,
ale Străbunilor,
ce ne vor căuta în continuare,
Amintirile din Viitor,
pe care nu le-au aflat,
atunci când,
s-au întâlnit întâmplător cu Iubirea,
izvorâtă din Moartea izbăvitoare,
pe care au alungat-o,
când le-au cerut să se sinucidă, crezând că este Fruntea cinică a Timpului,
pe jarul căreia se mistuie,
toate Eternitățile Clipelor,
acestei Lumi a Deșertăciunilor.

46) Medalii valoroase

La Târgul de Statui Vivante, e mare aglomerație de Absurd,
fiindcă se vând la preț de nimic,
Vise măcinate de Singurătate,
numai bune de îmbrăcat, la orele târzii, ale Apusurilor de Remușcări,
ce mușcă adânc, din carnea putrezită a Clipelor,
devenite atât de curând, medalii valoroase, în ierarhia cadavrelor ambulante,
purtate de către Destine,
la medalioanele Regăsirilor, Iluziilor Vieții și Morții,
purtate la gâturile de lebădă cântătoare,
ale Cuvintelor fără casă, ce par a fi ale Nimănui.

47) Putem să ne privim în Oglinda Nemuririi

Artificii strălucitoare,
prinse în părul încâlcit al Privirilor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
înrădăcinat adânc în Inima de Asfalt,
plină de gropi sentimentale,
al Sufletelor noastre,
ce luminează pustiurile, Zidurilor de Cuvinte,

pe care ni le rostesc,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ca să ne cățărâm cât mai sus,
pe meterezele Greșelilor Creației,
unde suntem așteptați,
de către Păcatele Originare,
ce știu că suntem,
Statuile Vivante ale Absurdului,
și care sunt singurele,
ce ne pot dezvălui, adevărata față pe care o are Moartea,
atunci când ne aflăm, pe Zebra Binelui și Răului,
pentru a trece în Lumea, unde putem să ne privim, în Oglinda Nemuririi,
de unde am plecat,
undeva-cândva.

48) S-au tras storurile la Vitrina Sentimentelor

Ferestrele obosite ale Gândurilor,
își pun capul Speranțelor,
în pălmile bătătorite, de muncile grele ale Cuvintelor,
ce nu reușesc nici acum,
să scoată la suprafață,
aurul Fericirii unor Priviri,
care se prăbușesc descompuse,
și sleite de puteri,

pe podelele Zilelor Goale și atemporale, de orice
conținut al Dorințelor,
care nu și-au mai arătat fața,
de când s-au tras storurile,
la Vitrina Sentimentelor,
unde până și Gesturile orfane,
ale Zâmbetelor încleștate,
de Durere,
par a fi părăsit, Statuile Vivante ale Absurdului,
trupurilor noastre,
sculptate de către Moarte,
pe prispa Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în folosul Deșertăciunii.

49) În rugăciunile noastre amarnice

Ne naștem pentru, a participa la dansul, Statuilor Vivante
ale Absurdului, acestei Lumi a Delirului Colectiv,
unde cu toții,
ne prindem de mâinile, Iluziilor Vieții și Morții,
încercând să ne ținem Echilibrul, deasupra Cimitirelor de
Cuvinte,
pe care le rostim,
în rugăciunile noastre amarnice,
Greșelilor,
și Creației,

Păcatelor Originare, ca fiind opera unei Divinități, ce pare a se ascunde, de propriile sale Fapte,
prin desișurile întunecate,
din Catedralele de Descumpăniri,
ale Non-Sensurilor Existenței.

50) În ambalajele Indiferențelor

Răsărit din pustiurile, Mormintelor de Cuvinte,
Magazinul Statuilor Vivante ale Absurdului,
a primit numele de Maternitate,
unde se pot cumpăra la preț de nimic,
Strigăte Mute,
cât mai proaspete cu putință,
numai bune de a fi aruncate,
pe banda rulantă a Iluziilor Vieții și Morții,
spre a fi împachetate,
în ambalajele Indiferențelor,
tipărite la cele mai înalte cote,
de către Curcubeele Predestinărilor,
care ne arată,
modul de utilizare,
al noilor Iubiri contrafăcute,
ce rezistă la Stres,
și pot fi spălate, cu Apa Murdară, a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
până când se albesc,

redevenind astfel curate,
după orice utilizare,
a Păcatelor Originare.

51) Plin de Gropi ale Viselor deșarte

Lacrimi de fum,
ridicat spre nicăieri,
din ramurile arse de Cuvinte,
unesc Cerurile Orgoliilor,
cu Ridurile adânci și încrezute,
ale Părului încâlcit,
al Stelelor,
pierdute de către Destine,
într-o Metamorfoză a Durerii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce toarnă Conștiința, în smoala asfaltului negru al Întrupării,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
plin de Gropi ale Viselor deșarte,
ce împiedică Pașii prelinși, pe străzile desfundate, ale Iubirii,
să mai calce vreodată pe acolo.

52) Mierea Sclaviei Întrupării în Cuvânt

Aripi de albine zgomotoase și isterice,
duc Mierea Sclaviei,
Întrupării în Cuvânt,
către Fagurele Societății de Consum,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care vor primi, îndeajuns de mult, Fum de Vise,
încât să nu mai părăsească, Stupul Promisiunilor,
până când, și ultimele Speranțe deșarte ale Roiului,
de Norme și Legi,
vor cădea alături de petalele plantelor,
la Tălpile unei Toamne a Nimănui,
din care vor înțelege că Sensul Vieții lor,
constă în zborul către Moarte.

53) Obiecte stricate

De ce Sfinții Părinți, ai Catedralelor lipsite de Remușcări,
după Victimele torturate, de Absurdul Întrupării,
nu au și ei, Rugăciuni ce aprind,
Lumânările de Cuvinte?,
care să ardă,
până la topire,

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

Suferințele Deșertăciunii, Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ca un semn de pioasă aducere aminte,
a celor care s-au înfruntat,
cu bolile fără leac,
sau Durerile fără de sfârșit,
ale Pașilor pierduți spre Nicăieri,
ce trebuie văzuți, ca fiind adevărații Îngeri, cu aripile Destinelor frânte,
datorită Greșelii Creației lui Dumnezeu,
și nicidecum,
niște simple Statui Vivante ale Absurdului,
care odată stricate,
trebuie înlocuite,
altfel devin o Povară a Divinității,
a cărei Vitrină își pierde din strălucire,
folosind obiecte defecte,
ce nu sunt înlocuite rapid,
motiv pentru care, Paradisul Infernului nostru,
avea nevoie ca Dumnezeul Lui,
să creeze,
Păcatele Originare,
ce îndeplinesc rolul de gunoieri, ai Societății de Consum,
ridicându-i pe cei căzuți cu fruntea Viselor, în Țărâna rece și indiferentă, a Deșertăciunii acestei Lumi.

54) Cearcănele truditoare ale Zilelor Goale

Lacrimi de asfalt,
se preling pe străzile desfundate, ale Speranțelor deșarte,
pustiite de Pașii Nimănui,
ce cad în gropile Destinelor,
unde ni se împotmolesc,
Cearcănele truditoare,
ale Zilelor Goale,
care ne așteaptă,
la casele Deșertăciunilor,
pe pernele cărora trebuie să ne așezăm,
frunțile pline de sudoarea Suferințelor,
acestei Lumi a Întrupărilor,
în Absurd.

55) Să ne tragă spre Moarte

Inimi de Cer,
bat Eternitatea,
Visului tău,
Iubire,
spălându-ne Steaua Nemuririi,
cu petalele Viselor Eternității,
ce ni se aștern,
la tălpile Fericirii,
unui Univers al Viselor,
pe care n-am vrea,
să îl părăsim vreodată,
dacă n-am fi căzuți,
în Prăpastia fără margini,
a Întrupării în Cuvântul Nimănui,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
îl numesc Facere,
de când le-a pictat, Zebra Binelui și Răului,
care le traversează strada pustie,
a Suferințelor,
pe unde, până și Eternitățile de Clipe,
se feresc să calce,
dacă n-ar fi împinse,
de Timp,
să ne prindă de mâinile muncite, ale Întâmplărilor
Neîntâmplătoare,
și să ne tragă spre Moarte.

56) Să ni le repare

Aripi de Cer,
ne ating cu vârfurile Viselor,
pe frunțile obosite ale Catedralelor de Vicii,
pe care le urmăm abătuți,
în convoaie funerare de Zile Goale,
ce ne duc spre Nicăieri,
Cimitirele de Cuvinte,
la care ni s-au închinat,
undeva-cândva,
până și,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au promis,
să repare numai pentru noi,
Iubire,
Greșelile Creației,
care s-au dovedit a fi atât de mari,
încât până și Dumnezeu,
făuritorul lor,
nu mai este de găsit,
să ni le repare,
oricâte Rugăciuni aprinse i-am dedica.

57) Într-o cu totul altă Lume

Aștept de o Eternitate de Clipă,
Inima de Cer,
a Privirii tale, Iubire,
în care să-mi pierd întregul Univers,
al Singurătății,
jucat la zarurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care mi l-a dat ca fiind câștigător,
deși nu-l doream,
să-l văd așezat pe fereastra Lacrimii,
Amintirilor noastre din Viitor,
unde ne îmbrățișam Steaua Nemuririi,
împreună,
într-o cu totul altă Lume,
cea a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

58) Și noi suntem Statui Vivante

Coruri de Zâmbete încleștate,
ne strigă mut,
pe aleile asurzitoare de atâtea Tăceri,
în Timp, ce rătăcim prin aglomerația,

plină de Statuile Vivante ale Absurdului,
ce ne privesc din Vitrinele,
proaspăt spălate,
ale Catedralelor Păcatelor Originare,
întrebându-ne,
de ce am ales să ne îmbrățișăm,
Iubirea,
pe străzile Abatoarelor de Clipe?,
le răspundem,
că și noi suntem
Statui Vivante,
doar că încercăm să luăm poziții, cât mai atrăgătoare
pentru Deșertăciunile,
care ne plătesc cu cât mai multă Moarte,
ce știm că ne va salva,
odată trecuți, de Zebra Binelui și Răului,
unde nu va mai fi, nici Durere și nici Suspin,
ci doar Aripile Îngerului Iubirii,
care ne va atinge, cu albul imaculat și neprihănit,
al Ochilor săi de Cer,
fără de sfârșit.

59) Vitrine

Rădăcini adânci,
de Amintiri din Viitor,
sfarmă Țărâna Întrupării,

și odată cu ea Zilele Goale,
care în complicitate cu Timpul,
au ucis Eternitățile Clipelor,
lăsând Libertatea Adevărului Absolut,
să zboare deasupra, Deșertăciunilor Vitrinelor strălucitoare,
pe care Greșelile Creației, și-au scris numele propriei firme,
acela de Paradis al Infernului,
pline cu Statuile Vivante ale Absurdului,
pe străzile pustii și reci, ale Nimănui.

60) Nechemat de Nimeni

Depărtări de plumb,
apăsătoare și sordide,
zac pe pereții scorojiți ai Privirilor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
la care se adună mulțimile de Vise,
să le privească, pozițiile bizare ale Gândurilor,
ce le îmbracă Speranțele ponosite,
de Iluziilor Vieții și Morții,
toate dansând, valsul de sfârșit de Lume,
al Întunericului, care se așează nechemat de Nimeni,
în brațele Simțămintelor acestora,
până când cad haotic,
într-o prăpastie a Indiferenței.

61) Pe Zebrele de Trecere ale Binelui și Răului

Convoaie funerare,
de Statui Vivante,
vopsite în culorile vii și țipătoare,
ale Eternităților de Clipe ucise,
pe Zebrele de Trecere,
ale Binelui și Răului,
merg abătute în urma Sicrielor de Vise,
sfârșite din Lumea,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce-abia așteaptă să se odihnească,
prin Cimitirele de Cuvinte,
rostite de către Non-Sensurile Existenței,
Privirilor abătute ale Absurdului,
din care Deșertăciunea,
își culege roadele Suferinței,
băute în cănile de pustiu,
ale Hazardului.

62) Pentru a le duce mai departe

Lanțuri de Zile Goale,
purtate la gâturile de lebede cântătoare, ale Destinelor,
leagă Ochii de Cer ai Viselor,

de plumbul încătușat, al Norilor de Cuvinte,
ce încep să-și verse Durerea,
în șiroaie de Regrete,
peste obrajii însângerați ai Orizonturilor,
îmbrățișate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a le duce mai departe,
Statuile Vivante ale Absurdului,
către Zările din ce în ce mai pline,
ale Deșertăciunilor,
din Ierarhiile Societăților de Consum,
Moarte.

63) Pe bulevardele largi ale Durerii

Poduri de Lacrimi,
ale Viselor Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
se preling, peste Apele murdare, ale Iluziilor Vieții și Morții,
încercând să le decanteze,
cu puritatea și profunzimea lor,
pentru a spăla Privirile de plumb, ale Statuilor Vivante ale Absurdului,
ce rătăcesc, pe bulevardele largi ale Durerii,
fără să știe vreodată,
încotro merg,
pentru ca și acestea,

să vadă noi Orizonturi,
ce pot fi încărcate cu Fericire,
chiar dacă sunt susținute, de fruntea ridată a unui Timp,
al Clipelor ucise,
pe Zebrele Binelui și Răului,
pe care ne trecem, Non-Sensurile Existenței.
către Moarte.

64) Ne prelingem

Ne prelingem, printre degetele Norilor,
ca să cădem transformați, în ploaia binecuvântată,
a Iubirii,
care se înfiltrează fără voia ei,
în Țărâna rece și impersonală a Întrupării,
în care se pierde,
hrănind rădăcinile adânci ale Suferinței,
plantate de Iluziile Vieții și Morții,
care știu că mai apoi,
ne vom prelinge, printre degetele Cuvintelor,
devenind,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce aleargă spre Nicăieri,
printre Non-Sensurile Existenței,
care ne vor îmbrățișa, Vitrinele prăfuite ale Privirilor.

65) Asudă pe obrajii plini de igrasie ale Răspunsurilor

Ploile târzii ale Întrebărilor,
Condiției Umane,
asudă pe obrajii plini de igrasie,
ale Răspunsurilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor în continuare să rămânem,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care să umple, cu Zâmbetele încleștate, ale Privirilor de plumb, străzile pustii ale Cuvintelor,
adoptând poziții din ce în ce mai bizare,
ale Suferinței,
pe care să o ducem peste tot în Lume,
pentru a dovedi Greșelilor Creației,
că nu umblăm goi,
precum ne sunt Zilele Goale, oferite de către Destin,
prin Târgurile de vechituri,
ale Non-Sensurilor Existenței.

66) Ne leagă cu șireturile Durerii

Zori de cremene,
lovesc Zidurile Privirilor, Statuilor Vivante ale Absurdului,
fulgerându-le Conștiința,
cu Gândurile provenite, din depărtările Universului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne îndeamnă,
cum să pășim pe Zebra Trecerilor,
dintre Bine și Rău,
care ne leagă cu șireturile Durerii,
Non-Sensurile Existenței,
pentru ca nu cumva să le pierdem,
pe drumul prăfuit, al Stelelor căzătoare ale Destinelor,
ce se îndreaptă neabătut,
către Cimitirele de Cuvinte,
unde ne așteaptă,
Moartea.

67) Cheia tuturor Paradoxurilor

Lacrimile Viselor răstignite, pe Cerul plumburiu al Deznădejdii,
sunt atât de însetate, de Adevărul Absolut,

al Iubirii,
încât ne cer, câte o picătură de Fericire,
fiecăruia dintre noi,
crezând că aceasta,
ar putea fi stoarsă,
din Greșelile Creației,
Unui Dumnezeu,
făuritor de Statui Vivante ale Absurdului,
obligate să stea în genunchi,
înaintea Icoanelor Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
unicele în măsură să decidă,
cât de lungă poate fi, Zebra Trecerilor Binelui-Răului,
către Moartea izbăvitoare,
de propriul ei Sine,
ce este cheia tuturor Paradoxurilor, acestei Lumi.

68) Reclamă insistentă

Fiecare Gând ne desenează, propriul Cer al Ființei,
pe care plutesc, Aripile Îngerilor Păzitori,
întrupați în Vise,
deveniți mesageri, ai Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
de care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,

suntem tot mai îndepărtați,
printr-un orar, cât mai prelungit, prin Vitrinele murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde trebuie să facem,
reclamă insistentă Deșertăciunii,
care trebuie vândută,
cât mai multor Priviri disperate,
pe străzile pustiurilor de Cuvinte,
ale Întrupării noastre în Țărâna,
Nimănui.

69) Părul încâlcit de Destin al Clipelor accidentate

Ziduri amenințătoare de Patimi,
străjuiesc, Părul încâlcit de Destin, al Clipelor
accidentate,
pe Zebra Trecerilor Binelui și Răului,
către Moarte,
ce au fost jucate de Timp,
la zarurile Hazardului,
Pozițiilor, pe care să le luăm,
prin Târgurile Nimănui,
tot noi,
aceste Statui Vivante ale Absurdului,
pe străzile Deșertăciunii Viselor,
care se pierd,
în pustiul Zilelor Goale,

ce-abia își mai duc,
Privirile descompuse,
pe tăvile Suferințelor.

70) Strigătul surd al Durerilor Nașterii Deșertăciunii

La Maternitatea, pereților scorojiți ai Sufletelor, Statuilor Vivante ale Absurdului,
nu trebuie să ne învețe Nimeni,
strigătul surd al Durerilor Nașterii,
Deșertăciunii,
fiindcă intră în Instinctul de Conservare, al Suferinței,
care trebuie falsificat,
pentru a fi atribuit Fericirii,
atât de des mimată,
prin Vitrinele opace,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
de către Zebrele Binelui și Răului,
ce lovesc cu copitele lor,
Privirile pierdute, ale Zâmbetelor noastre încleștate,
cu mâna pe Moartea izbăvitoare,
a Non-Sensurilor Existenței.

71) În Genunchii roși ai Milei

Icoanele Deșertăciunilor,
adăpostesc între ramele, Non-Sensurilor Existenței,
Statuile Vivante ale Absurdului,
unor Sfinți Părinți,
ale căror poziții sociale,
trebuie menținute, doar în Genunchii roși ai Milei,
care strâng sufieciente fonduri, pentru Catedralele
Iluziilor Vieții și Morții,
unde corurile grave ale Suferințelor,
intonează cântecele de lebădă ale Fericirii,
acompaniate de vocea gravă,
a unei Religii,
a Greșelilor Creației,
în care suntem forțați să credem.

72) Datoare vândute

Fumul Viselor, se ridică printre degetele Cuvintelor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
din Vitrinele fără nume, ale Deșertăciunii,
de unde ni se îmbracă, Destinele,
datoare vândute,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

cu toate Clipele noastre accidentate,
pe Zebra Binelui și Răului,
care ne trece, către Moartea izbăvitoare,
de Iluziile,
întregului vocabular,
al Suferinței.

73) Îmbrăcăm Suferințele la modă ale Lumii

Zodiile Zilelor Goale și măsluite,
sunt forțate să-și piardă Conștiințele, împreună cu noi,
cei ce suntem,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce îmbrăcăm Suferințele la modă ale Lumii,
pentru a fi vândute Religiilor,
ahtiate după Catedralele luxoase ale Ierarhiilor,
stadiu de care nu vom putea trece vreodată,
întrucât Iluziile Vieții și Morții, le cer în mod expres,
să rămânem astfel,
Răsăriturilor de plumb,
ale Norilor de furtună,
din trupurile descompuse, a Cuvintelor,
pe care ni le rostesc, Privirile însingurate,
prin aglomerația Semenelor de Întrebare,
ale cănilor de pustiu,
din care ne bem Fierea Amară,
a Destinului.

74) Ne-a întrupat în Țărâna de plumb a Disperării

Ninge cu Desăvârșire,
peste fruntea Amintirilor Viitorului,
Străinului Subconștient,
al Iubirii,
pierdut în Sângele Apusurilor,
prelins prin venele Sentimentelor,
pe care navigăm, căutându-ne Țărmul Viselor,
de pe care am alunecat, în valurile reci și nemiloase,
ale Vitrinelor Iluziilor Vieții,
unde am devenit,
Statuile Vivante ale Absurdului,
unei Lumi,
care ne-a întrupat, în Țărâna de plumb,
a Disperării, Aripilor frânte de Îngeri Păzitori.

75) Pe Sicriele Speranțelor

N-am întrebat niciodată,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
de ce noi, Statuile Vivante ale Absurdului,
trebuie să alegem,
pozițiile incomode ale Umbrelor,
în vitrinele Mormintelor de Vise,

pe Sicriele Speranțelor cărora, ne așezăm,
degetele răsfirate ale Cuvintelor,
vrând să le deschidem,
dar fără să reușim vreodată,
fiind din ce în ce mai slăbiți,
de greutatea Morții, pe care suntem obligați, să o ducem
pe umerii, Lacrimilor Suferințelor noastre.

76) Zac strivite

Rădăcini de Dor,
înfipte-n profunzimea Lacrimilor,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Nimănui,
zac strivite, printre mormintele de Gânduri,
ce-au încercat să înfrunte,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu palmele Zilelor Goale,
ale Sângelui descompus,
al Genelor primite de la Străbunii,
ce ne-au desenat, Zebrele Binelui și Răului,
cât mai apropiate, de Moartea izbăvitoare,
tocmai de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănui.

77) Sunt acum

Deschide-mi Doamne,
fereastra Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să pot comunica, cu Steaua Nemuririi,
Iubirii, pe care am pierdut-o la Întruparea,
în plumbul Deșertăciunii acestei Lumi,
a Nimănui,
pentru care Statuia Vivantă a Absurdului,
care sunt acum,
trebuie să se sacrifice,
ca Non-Sensurile Existenței, să poată prospera,
cu noi Suferințe,
pe care să le adune în conturile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor să-și cumpere întregul Univers,
al Cimitirelor de Cuvinte,
ale Facerii,
cănilor de pustiu,
din care să ne bem,
Fierea Amară,
a Destinului.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986